

Beverly Cleary

RAMONA
SEKİZ YAŞINDA

2

Çeviren: Gül Çağalı Güven

Resimleyen: Alan Tiegreen

Beverly Cleary

RAMONA
SEKİZ YAŞINDA

2

Çeviren: Gül Çağalı Güven ■ Resimleyen: Alan Tiegreen

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Taner Börü
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. Basım: 2004

3. Basım: 1000 adet, Mart 2013

ISBN 978-975-07-0453-6

Ramona Quimby, Age 8, Beverly Cleary

© Beverly Cleary, 1981

© Alan Tiegreen

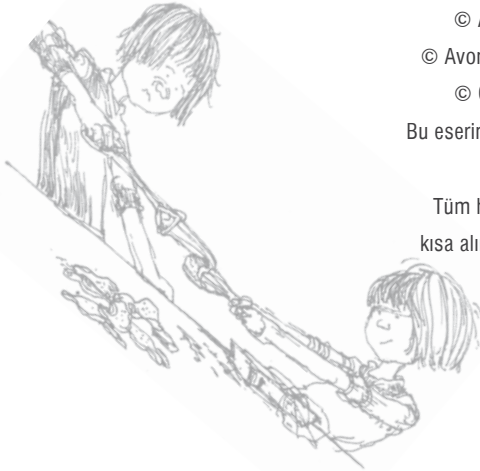
© Avon Camelot Printing, Ekim 1992

© Avon Camelot Special Printing, Eylül 1992

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004

Bu eserin yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

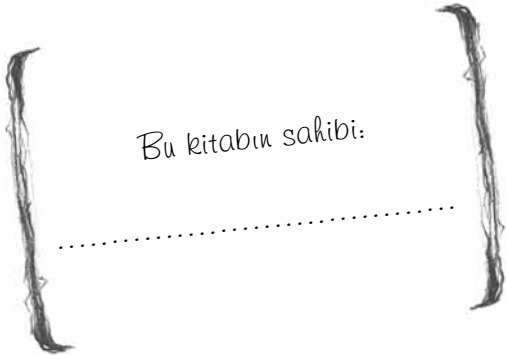
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

Beverly Cleary

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

RAMONA İLE BABASI
RAMONA'NIN DÜNYASI

Amerika Birleşik Devletleri'nin en popüler yazarlarından Beverly Cleary, Oregon'un McMinnwille kentinde doğdu. Altı yaşına kadar çiftlikte yaşadı. Üniversite öğreniminden sonra, Washington'da bir Çocuk Kütüphanesi'ni yönetti. Çocuk ve gençlik romanları yazmaya başladı. Yeni yetişen kuşakların belleğinden silinmeyecek olan küçük kahramanı Ramona Quimby'yi yarattı. Onunla birlikte Henry Huggins, Ellen Tebbits, Otis Spofford, Beezus, Ribsy, Socks, Ralph Mouse gibi başka roman karakterlerini yaratan yazar, Amerika'da sayısız ödül aldı. Çocuk edebiyatına yaptığı katkılar nedeniyle de 1984 yılında *John Newbery* nişanıyla ödüllendirildi.

RAMONA SEKİZ YAŞINDA

2

İçindekiler

Okulun İlk Günü, 7
Howielerin Evinde, 25
Lop Yumurta Modası, 39
Quimbylerin Tartışması, 52
Her Zamankinden İyi Bir Pazar Günü, 65
Süper Başbelası, 79
Hasta, 92
Ramona'nın Kitap Tanıtımı 105
Yağmurlu Bir Pazar Günü, 118

Okulun İlk Günü

Ramona Quimby, bugün anne babasının, o her zaman yaptıkları uyarıyı unutmalarını umuyordu. Bu heyecanlı günü hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu.

Ramona, okula otobüsle gitmek zorundaydı, çünkü o yaz Quimbylerin yaşadığı semtteki okullarda değişiklikler yapılmıştı. Kızların eski okulu, ortaokula dönüştürülmüştü, bu da Ramona'nın yeni bir okula gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Ben de bugün altıncı sınıfa başlıyorum," dedi ablası Beezus. Ablasının, olduğundan büyükmüş gibi kibirlenmesine oldum olası katlanamazdı. "Üstelik sen okula yürüyerek gideceksin," dedi.

Ramona herkesten, kendinden bile kesin doğruluk beklediği bir yaşta idi. Bütün yaz boyunca, ne zaman bir büyük, ona kaçınıcı sınıfta olduğunu sorsa, "üçüncü sınıfta" dediğinde, henüz gerçekten üçüncü

sınıfa gitmediği için yalan söylediği duygusuna kapılmıştı. Yine de, ikinci sınıfı geçen haziranda bitirdiğine göre, artık ikinci sınıfta olduğunu söyleyemezdi. Bu büyükler de, çocukların, yaz aylarında hiçbir sınıfta olmadığı gerçeğini nedense anlayamıyorlardı bir türlü.

“Bugün okula başlayan bir tek siz değilsiniz,” dedi babaları Bay Quimby.

Dün, büyük bir markette kasiyer olarak çalıştığı son gündü. Bugün ise, “gerçek, canlı bir öğretmen” olmak üzere üniversiteye dönüyordu. Ama öğrenimi bitene kadar, ailenin, büyüklerin deyimiyle “geçinip gitmesine” yardımcı olmak üzere bir başka marketler zincirinin donmuş gıda deposunda haftada bir gün çalışmaya devam edecekti.

Anneleri Bayan Quimby, bir yandan tavayı ovarken, doktor muayenehanesinde hasta kabul elemanı olarak çalıştığı işinde giydiği beyaz üniformaya su sıçramasın diye lavabodan uzak durmaya çalışıyordu.

Ramona, dudağının üzerine bulaşan sütü silerek tabaklarını toplarken, “Babacığım, öğrenci olunca sen de ev ödevi yapacak mısın?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Bay Quimby, yanından geçerken Ramona’ya bir kurulama beziyle vurdu hafifçe. Babası, bundan sonra, uzun kuyruklar oluşturan ve her zaman acelesi olan müşterilerin ellerindeki mal-

ları yazarkasadan geçirmek için, bütün gün o kasanın önünde oturmayacaktı.

Ramona tabağını lavabonun içine koydu.

“Peki, annem senin karneni de imzalayacak mı?”

Bayan Quimby güldü.

“Umarım öyle olur.”

Tabağını mutfağa son getiren ablası Beezus oldu.

“Babacığım, öğretmen olmak için ne okuyacaksın?” diye sordu.

Ramona da aynı şeyi merak edip duruyordu. Babası okumayı ve aritmetiği zaten biliyordu.

Bay Quimby elindeki tabağı kurularyıp dolaba kaldırdı.

“Sanat dersleri alacağım, çünkü sanat dersi vermek istiyorum. Bir de çocuk gelişimini öğreneceğim...”

Ramona sözünü kesti:

“Çocuk gelişimi de nedir?”

“Çocukların nasıl büyüdüğüyle ilgili bir dal.”

“Böyle bir şeyi öğrenmek için neden okula gitmek gereksin ki?” diye merak etti Ramona. Bütün yaşamı boyunca büyümenin tek yolunun, iyi besinleri, özellikle de, hiç sevmediği yemekleri yemek, bol bol uyu-

mak olduğu söylenmişti ona hep.

Bayan Quimby, kurulama bezini astı, ailenin yaşlı kedisi Puşi Puşi'yi yakalayıp bodrum merdiveninin ilk basamağına bıraktı.

"Haydi, hepiniz dışarı," dedi, "okula geç kalacaksınız."

Ailenin dış fırçalama telaşından sonra, Bay Quimby, kızlarına, "Avucunuzu açın bakalım," dedi, ikisine de yepyeni, pembe birer silgi verdi. "Yalnızca uğur getirsin diye," dedi, "yoksa sizin bir sürü yanlış yapacağınızı filan düşündüğümü sanmayın."

"Teşekkür ederiz," dedi kızlar.

Onlar için küçük bir armağan bile çok önemliydi, çünkü Bay Quimby'nin öğrenimine dönebilmesi için para biriktirmek zorunda olan ailede, her türden armağan son derece ender alınır olmuştü. Resim çizmeyi babası kadar seven Ramona, pürüzsüz, sedef pembesi, hafifçe kauçuk kokan, kurşunkalem izlerini silmeye son derece elverişli olan bu yeni silgiyi çok beğenmişti.

Bayan Quimby, ikisi kesekâğdında, Ramona için olanı da beslenme çantasında olmak üzere, ailenin her bir üyesine öğle yemeklerini verdi.

"Bak şimdi, Ramona," diye söze başladı.

Ramona içini çekti. Her zaman nefret ettiği o küçük uyarı faslı başlamıştı işte.

"Lütfen unutma," dedi annesi, "Willa Jean'e iyi

davranmalısın.”

Ramona yüzünü buruşturdu.

“Çalışıyorum, ama çok zor.”

Willa Jean’e iyi davranmak, Ramona’nın yaşamının hiç değişmeyen, ama değişmesini en çok istediği parçasıydı. Her gün okuldan sonra, arkadaşı Howie Kemp’in büyükannesinin evine gitmek zorundaydı; Ramona’nın anne babası, içlerinden biri eve dönene kadar Ramona’ya bakması için Howie’nin büyükannesine para ödüyordu. Howie’nin anne babası da her gün işe gidiyordu. Ramona, Howie’yi seviyordu, ama parktaki yüzme derslerinin dışında, bütün yazı onun büyükannesinin evinde geçirmek, Howie’nin dört yaşındaki kardeşi Willa Jean’le oynamak zorunda olmaktan bıkmıştı. Her Allahın günü akşamüzeri kahvaltısında elma suyuyla kepekli kraker yemekten de usanmıştı.

“Willa Jean ne yaparsa yapsın,” diye yakındı Ramona, “büyükannesi, büyük olduğum için suçun hep bende olduğunu düşünüyor.”

Bayan Quimby, Ramona’ya sarıldı.

“Kolay olmadığını biliyorum, ama ne olur biraz daha çaba göster.”

Ramona içini çektiği zaman, babası ona sarılıp, “Unutma ufaklık, sana güveniyoruz,” dedi. Sonra şarkı söylemeye başladı:

“Umutlarımız var, büyük umutlarımız,

*Çekinme dene umutları,
Satın al çilekli turta gibi kolay hayalleri.”*

Ramona, babasının, kauçuk ağacına tırmanan küçük yaşlı karınca hakkındaki şarkının sözlerini değiştirip yeni sözler uydurmasına bayılıyordu; güvenilmekten de çok hoşlanıyordu hoşlanmasına, ama Willa Jeanlere gittiği bazı günler, kendisine çok fazla sorumluluk yükleniyormuş gibi hissediyordu. Howie'nin büyükannesi ona göz kulak olmayacak olsa, annesi tam gün çalışmazdı. Annesi tam gün çalışmazsa, babası okula gidemezdi. Babası okula gidemezse, yine onu yorgun ve huysuz bir adama dönüştüren kasiyerlik işine devam etmek zorunda kalırdı.

Gene de, elinde yeni silgisi, ayaklarında yeni sandaletleri, midesinde o heyecan kasılmasıyla güz güneşinde otobüs durağına doğru yürürken, bu sorumluluk kaygısından kurtulmasını sağlayacak bir sürü ilginç düşüncelerle doluydu kafası. Az sonra babasının kocaman umutlarla ilgili şarkısı kafasında dolaşmaya başlamıştı bile.

Babasının, depoda bir çatallı kaldırıcının üzerinde, portakal suyu, armut, balık köfteleri ve marketlerdeki tüm o donmuş maddelerle ilgili siparişleri taşıyarak dolaştığı yeni işini düşünmeye koyuldu. Babası, kendisine “Noel Baba'nın Küçük Yardımcısı” adını takmıştı, çünkü deponun ısısı daima sıfırın altındaydı;

bu yüzden babası donmamak için özel giysiler giymek zorundaydı. Bu iş, Ramona'ya çok eğlenceli göründü. Babasının, başka insanların çocuklarına sanat dersi vermesi durumunda ne hissedeceğini merak etti ve bu konuyu bir süre daha düşünmemeye karar verdi.

Ramona bunun yerine, ablası Beezus'un yemek dersi de alacağı başka bir okula gidişi hakkında düşünmeye başladı. Otobüs durağına yaklaşırken, yeni okulun en iyi yönlerinden biri geldi aklına: Yeni okuldaki öğretmenlerinden hiçbiri, onun Beezus'un kardeşi olduğunu bilmeyecekti. Öğretmenler Beezus'u hep severlerdi; öylesine dakik ve düzenliydi ki. Her ikisi de aynı okula giderlerken, Ramona, sık sık öğretmenlerin, "Acaba Ramona Quimby neden ablasına benzemiyor, doğrusu merak ediyorum," diye düşündüklerini hissedirdi.

Ramona otobüs durağına geldiğinde, Howie'nin, onu geçirmeye gelen büyükannesi ve Willa Jean ile birlikte beklediğini gördü.

Howie, öğle yemeği için neler konduğunu görmek için kapağını açtığı beslenme çantasının üzerinden Ramona'ya baktı,

"Bu yeni sandaletler ayağını kocaman gösteriyor," dedi.

"Nedenmiş o, Howie?" dedi büyükannesi, "Bu söylediğin hiç hoş bir şey değil."

Ramona ayaklarına baktı. Howie haklıydı, ama

yeni sandaletlerinin ayağını büyük göstermesi kimin umurundaydı ki? Son alınan ayakkabılarından bu yana ayakları büyümüştü. Hiç aldırış etmedi.

“Bugün anaokuluna gidiyorum,” diye övündü Willa Jean, yeni bir önlük ve tişört giyip annesinin eski küpelerini takmıştı. Willa Jean güzel olduğu kanısındaydı, çünkü büyükannesi öyle söylemişti. Ramona'nın annesi, Bayan Kemp'in haklı olduğunu söylüyordu. Willa Jean temiz olduğunda güzeldi, çünkü sağlıklı bir kızdı. Ama Willa Jean, kendisini sağlıklı bir çocuk gibi güzel hissetmiyordu. Kendisini, TV'de gördüğü yetişkin bir kadın gibi güzel buluyordu.

Ramona, küçük Willa Jean'e nazik davranmaya çalıştı. Ne de olsa, ailesi kendisine güveniyordu.

“Anaokulu değil, Willa Jean,” dedi. “Çocuk yuvası demek istiyorsun.”

Willa Jean, Ramona'nın çok iyi tanıdığı, ters, inatçı bir bakış yöneltti ona.

“Ben anaokuluna gidiyorum,” dedi. “Çocuklar anaokuluna gider.”

“Neler de bilirmiş!” dedi büyükannesi, her zamanki hayran bakışlarıyla torununu süzerek.

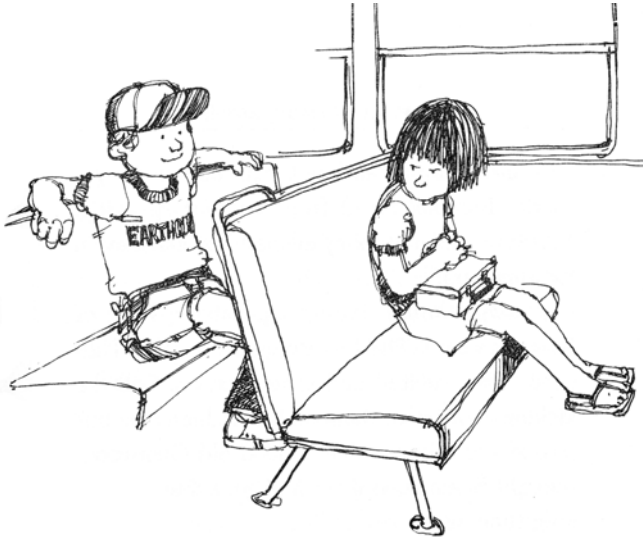
Ramona'nın bütün yaz boyunca binmeyi iple çektiği küçük, sarı otobüs, kaldırıma yanaştı. Ramona ile Howie sanki her gün otobüse tek başlarına binerlermişçesine, basamakları tırmandılar.

"Tıpkı bir yetişkin gibi yaptım," diye düşündü Ramona.

"Günaydın. Ben Bayan Hanna, otobüs görevlisim," dedi şoförün arkasında oturan bir kadın. "Arkaya doğru ilerlerken bulduğunuz ilk boş yere oturun." Ramona ile Howie, insanın içini rahatlatan bir kokusu olan otobüsün farklı uçlarında birer yer bulup oturdu- lar. Ramona, belediye otobüslerindeki insan kokusuy- la karışmış parfüm kokusundan nefret ederdi.

Sanki Ramona ile Howie uzun, çok uzun bir yol- culuğa çıkıyorlarmışçasına el sallayan Bayan Kemp ile Willa Jean, "Güle güleeee!" diye seslendiler. "Güle güleeee!" Howie onları tanımıyormuş gibi başını öte yana çevirmişti.

Otobüs hareket eder etmez, Ramona sırtında bir tekme hissetti. Döndü, siperliği kalkık şapkasıyla önünde uzun bir sözcük basılı, beyaz bir tişört giy- miş, iriyarı bir oğlanla yüz yüze geldi. Tişörtte bir sürü garip sözcük yazılıydı. Bir futbol takımının adı filan olmalıydı. Evet, oğlan, hani şu babalarının maç- lara götürdüğü türden birine benziyordu. Beslenme çantası yoktu, bu da yemeğini kafeteryada yiyeceği anlamına geliyordu.

Büyüklerin “işe yaramaz” diye adlandıracağı bir çocuk değildi. Ramona hiçbir şey söylemeden önüne döndü. Bu çocuğun üçüncü sınıftaki ilk gününü mahvetmesine izin vermeyecekti.

Ramona’nın koltuğunun arkasında tekmeler tak, tak, tak devam ediyordu. Ramona, eski okulunun önünden geçerken, tekmelere aldırış etmeksizin, “Ah eski okulum,” diye düşündü; sanki oraya gittiği zamanlar, çok eskilerde kalmış gibiydi.

“Pekâlâ, Danny,” dedi otobüs görevlisi. “Bu otobüste dizginler benim elimde olduğu sürece, kimse koltukları tekmelemeyecek, tamam mı?”

Danny’nin kendi kendine bir şeyler söylediğini işiten Ramona gülümsedi. Ne kadar da komikti; otobüs görevlisi, küçük bir sarı otobüste, çocukların

uslu durmalarını sağlamak yerine, sanki altın yüklü bir posta arabasının korumacısıymış gibi iplerin onun elinde olduğunu söylüyordu.

Ramona, haydutların kovaladığı bir posta arabasında yolculuk ettiğini hayal ediyordu ki, silgisinin, o güzelim pembe silgisinin kaybolduğunu fark etti.

“Silgimi gördün mü?” diye sordu yanında oturan ikinci sınıftaki kıza. İki birlikte koltuğu ve yeri aradılar. Silgi filan yoktu.

Ramona omzuna birinin dokunduğunu hissedip döndü.

“Pembe bir silgi miydi?” diye sordu beyzbol şapkakalı çocuk.

“Evet.” Ramona, koltuğunu tekmelediği için onu affetmeye hazırdı. “Gördün mü onu?”

“Yoo,” dedi oğlan, şapkasının siperliğini arkaya iterken sırttı.

Artık bu sırtıma Ramona’nın sabrını taşırmıştı. En kızgın, en sert bakışıyla bakıp,

“Yalancı!” diyerek yine önüne döndü; yeni silgisini düşürdüğü ve oğlanın silgiyi almasına neden olduğu için kendine de öfkeliydi. “İşe yaramaz,” diye düşündü ve bugün kafeteryada çıkacak yemeğin, balık ve üzerinde ipliğimsi sapları kalmış konserve bezelyeler olmasını diledi bütün kalbiyle. Tatlı olarak da, dilimlenmiş elma verirlerdi inşallah, hani şu kabukları sert, içi lapa gibi olanlardan.

Otobüs, Ramona'nın yeni okulunun önünde durdu. Tıpkı eski okuluna benzeyen, iki katlı, kırmızı tuğladan bir binaydı. Çocuklar otobüsten inerken, Ramona küçük bir zafer ürpertisi duydu içinde. Midesi bulanmamıştı. Artık ayaklarından bile daha çok büyümüş olduğunu hissetti. Üçüncü sınıflar bu okulun en büyükleriydi; elbette öğretmenler dışında. Tüm birinci, ikinci sınıflar bahçede koşuşup oynarken öylesine küçücük görünüyorlardı ki, Ramona kendisini çok uzun, yetişkin, biraz... nasıl demeli, yaşam hakkında daha çok bilgili hissetti.

Danny onu itti.

"Yakala!" diye bağırdı başka bir oğlana. Küçük ve pembe bir şey havada uçarak ikinci oğlanın avucuna düştü. Oğlan sanki bir beysbol topunu fırlatıyormuş gibi gerildi ve silgi uçarak Danny'ye geri döndü.

"Çabuk silgimi bana ver!"

Beslenme çantası yüzünden yavaşlayan Ramona, Danny'nin peşine düştü; ama öteki, birinci ve ikinci sınıf öğrencileri arasında sağa sola kıvrılarak kaçtı gitti. Tam Ramona onu yakalayacakken silgiyi öbür oğlana fırlatıverdi. Beslenme çantası sürekli dizlerine çarpıp durmasaydı, Ramona onu yakalayabilirdi. Ne yazık ki, o sırada zil çaldı.

"Bahçe maymunları!" diye haykırdı Ramona; bu, onun, her zaman en iyi toplara sahip olan, her zaman bahçeye ilk koşan, öteki çocukların seksek oyununu

bozarak futbol toplarının peşinden koşan oğlanlara verdiği addı. Pembe silgisinin yine Danny'nin ellerine uçtuğunu gördü.

“Bahçe maymunları!” diye bağırdı gene, gözlerinde öfke yaşlarıyla. “İğrenç bahçe maymunları!”

Tabii oğlanlar ona aldırış bile etmediler.

Ramona, hâlâ öfkesi burnunda iken yeni okuluna girdi ve sınıfını bulmak için merdivenleri çıktı; sınıfa girdiğinde pencereden çatıların ve uzakta Hood Dağı'ndaki ağaçların görüldüğünü fark etti. “Şu dağ patlasaydı keşke,” diye düşündü, kendisini öfkeden patlayacak bir yanardağ gibi hissediyordu.

Ramona'nın yeni sınıfı heyecan ve kargaşa doluydu. Eski okulundan tanıdığı bazı çocukları gördü. Herkes aynı anda konuşuyor, eski arkadaşlarını selamlıyor ya da çok geçmeden arkadaşları, rakipleri ya da düşmanları olacak bu çocukları süzüyordu. Ramona, başka bir sınıfa verilmiş Howie'yi özlediğini hissetti. Ama o da ne? Danny denen o Bahçe Maymunu, bir sıraya oturmuş, başında hâlâ o siperlikli şapkasıyla Ramona'nın yeni silgisini bir elinden ötekine atıp duruyordu. Ramona artık konuşamayacak kadar bezgindi. Tek arzusu, ona güzel bir yumruk indirebilmekti. Bugününü mahvetmeye nasıl cesaret ederdi bu çocuk?

“Tamam, arkadaşlar, susalım artık,” dedi öğretmen.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Beverly Cleary

RAMONA SEKİZ YAŞINDA

2

Yedi yaşında olmaktan daha zor ne olabilir?
Evet, tabii ya! Sekiz yaşında olmak!

Ramona ile tanıştığınızda o yedi yaşındaydı ve ikiye gidiyordu. Artık sekiz yaşında ve üçe gidiyor. Hayatında değişen bir şey oldu mu peki? Evet, artık okula servisle tek başına gidebiliyor; annesi tam gün çalıştığı için, o gelene kadar Bayan Kemp'te kalıp gıcık torunu Villa Jean'e arkadaşlık ediyor (gerçi Ramona bu işten pek hoşnut değil); yeni bir öğretmeni ve yeni arkadaşları var. Sekiz yaşındayken insanın hayatı çok hızlı değişiyor!